

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Věry Jakubové a JUDr. Ivany Šimové v právní věci žalobců: a) **L B**, narozené , bytem , b) **M P**, narozeného , bytem , c) **Mgr. J P**, narozeného , bytem , d) **Mgr. J K**, narozené , bytem , všichni zastoupeni Mgr. Radko Polednou, advokátem se sídlem K.H.Borovského 692, Sokolov proti žalované **Karlovarské krajské nemocnici, a.s.**, IČ: 26365804, se sídlem Karlovy Vary, Bezručova 19, zastoupené JUDr. Petrem Šustkem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Veleslavínova 3, o žalobě na zaplacení 895.000,- Kč, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 4.12.2014 č.j. 15 C 635/2009 – 247

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění

Odvoláním napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni **L B** 240.000,- Kč, žalobci **M P** 175.000,- Kč, žalobci **Mgr. J P** 240.000,- Kč, žalobkyni **Mgr. J K** 240.000,- Kč, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I), rozhodl dále, že žalobcům se přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 341.752,- Kč (výrok II). V odůvodnění soud prvního stupně uvedl, že posoudil žalobu podle ust. § 444 odst.3 obč.zák. a též dle § 420 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013 a po zhodnocení důkazů má za prokázané, že porušením právní povinnosti žalované byla způsobena škoda, přičemž smrt **I Ř** byla v příčinné souvislosti s úrovní poskytované zdravotnické péče žalovanou, a to bez ohledu na konkrétní míru zavinění jednotlivců z řad personálu nemocnice, ať již lékařů nebo nižšího zdravotního personálu, proto náleží pozůstalým jednorázové odškodnění. Soud prvního stupně zamítl návrh na vypracování nového komplexního znaleckého posudku, který by se zabýval postupem všech osob užitých žalovanou při poskytování péče o **I Ř** v době její hospitalizace u žalované, tj. v období od 21.11.2005 do 30.11.2005, a to posudku z oboru gynekologie, hematologie a intenzivní medicíny, neboť má zato, že v trestním řízení sp.zn. 4 T 54/2008 bylo vypracováno několik znaleckých posudků, kde byl postup žalované podrobně popsán a vypracování nového komplexního znaleckého posudku by podle soudu bylo nadbytečné.

Žalovaná ve včasném odvolání namítala, že soud prvního stupně nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem, neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a věc nesprávně právně posoudil. Ve smyslu § 420 obč. zák. žalobce zatěžuje důkazní břemeno a v řízení musí být jednoznačně prokázáno, že jsou naplněny jednotlivé předpoklady odpovědnosti za škodu. Odpovědnost poskytovatele zdravotní péče za škodu na zdraví způsobenou pacientovi se posuzuje podle ust. § 420 odst.1 obč. zák., pokud právě chybný způsob provedení zákroku či poskytování zdravotnické péče byl vyvolávajícím činitelem (příčinou) poškození zdraví pacienta. Žalovaná uvádí, že v řízení před soudem prvního stupně nebyly jednotlivé předpoklady odpovědnosti za škodu, resp. za smrt paní R. prokázány, pročez měla být žaloba zamítnuta. Soud nepřihlédl k tvrzení žalované, že ve věci absentuje jak protiprávní jednání, tak příčinná souvislost. Ačkoliv byl postup operátora, MUDr. P., shledán znaleckými posudky jako postup tzv. lege artis, v daném případě bohužel došlo k naplnění rizik s operací spojených, konkrétně se jednalo o poranění tenkého střeva pacientky. Smrt paní R. tudíž byla způsobena komplikací (tj. tak zvaným dovoleným rizikem), která se u tohoto druhu zákroku bohužel vyskytuje. Žalovaná trvá na tom, že její zaměstnanci postupovali při péči o pacientku lege artis. Posuzovaná operace byla indikována, zvolený způsob operace byl zároveň vyhodnocen jako nejšetrnější, operační tým byl nadstandardní, když operující i asistující lékař měli oba druhou atestaci z gynekologie a porodnictví. Komplikaci v podobě perforace střeva nebylo možné rozpoznat z důvodu absence jakýchkoliv příznaků, jak je opakovaně uvedeno ve znaleckých posudcích provedených k důkazu před soudem prvního stupně. Pro potřebu reoperace pacientky tudíž nesvědčily žádné relevantní indicie. Nejenže si pacientka nestěžovala subjektivně, ale ani objektivní hodnoty nesignalizovaly zánět. Žalovaná odkazovala na znalecký posudek Doc. MUDr. Feyereisla ze dne 3.10.2008. K závěrům znalce se přiklonil i MUDr. Kubík ve svém znaleckém posudku. Před soudem prvního stupně nebylo prokázáno, že kdyby byla pacientka vyšetřena dříve, k její smrti následkem celkové sepsy by nedošlo. Žalovaná nesouhlasí s dílčím závěrem soudně lékařského posudku MUDr. Vlčkové a MUDr. Fialky, který bez dalšího převzal i soud prvního stupně. Dle znaleckého posudku je příčinná souvislost mezi gynekologickou operací a smrtí pacientky jednoznačná. Dle žalované se však příčinná souvislost v daném případě nemůže odvíjet od operace samotné, která byla provedena lege artis a v jejímž průběhu pacientka nezemřela, ale až od následné pooperační péče. Příčinná souvislost musí být bezpečně prokázána, ani ohledně příčinné souvislosti žalobci důkazní břemeno neunáší. Žalovaná namítala, že nebyla před soudem prvního stupně vyzvána k doplnění potřebných tvrzení, v tomto směru nebyli poučeni ani žalobci. Žalovaná odmítá závěr soudu prvního stupně, dle kterého si žalovaná nepočínala tak, aby nedocházelo ke škodám. Aplikace ust. § 415 obč. zák. přichází v úvahu jen tehdy, není-li konkrétní právní úpravy vztahující se na jednání, jehož protiprávnost se dovozuje. V tomto případě konkrétní právní úpravy existuje, proto je dovozování protiprávního jednání žalované dle § 415 obč. zák. vyloučeno. Ze znaleckých posudků, na které žalovaná odkazovala, vyplynulo, že nejenže postupovala lege artis, ale zároveň ani neuskutečnila žádné jednání, které by mohlo být kvalifikováno jako porušení prevenční povinnosti ve smyslu § 415 obč. zák. I z těchto důvodů považuje odvolatelka rozhodnutí soudu prvního stupně za nesprávné a zároveň za nepřezkoumatelné. Pokud soud prvního stupně shledal odpovědnost žalované s odkazem na aplikaci objektivní odpovědnosti, dle uvedeného závěru by mohla být teoreticky aplikována speciální ustanovení o objektivní odpovědnosti obsažená v ust. § 420 a) či § 421 a) obč. zák. Žalovaná však aplikaci objektivní odpovědnosti v obou případech důrazně odmítá. Blíže se vyjadřovala k tomu, proč neshledává prostor pro aplikaci ust. § 420 a) a § 421 a) obč. zák. Poukazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 2381/2012.

Žalovaná dále namítala, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností. Za zásadní považuje žalovaná zejména neprovedení žalovanou navrhovaného zpracování nového komplexního znaleckého posudku, jehož absenci soud odůvodnil údajnou nadbytečností. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by navrhovaný znalecký posudek nepřinesl nová zjištění a naopak se domnívá, že vzhledem k některým dílčím nejednoznačným závěrům soudních znalců by přispěl ke správnému a spravedlivému vyřešení celého případu. Z dosud provedených důkazů vyplývá, že je non lege artis postup žalované vyloučen či minimálně není jednoznačně potvrzen. Trestní řízení vedené před Okresním soudem v Karlových Varech pod sp.zn. 4 T 54/2008 skončilo zprošťujícím rozsudkem pro oba hlavní aktéry – obžalované lékaře MUDr. [REDAKCE] P[REDAKCE] i MUDr. J[REDAKCE] K[REDAKCE]. Ačkoli si je žalovaná vědoma skutečnosti, že soud není vázán tímto zprošťujícím rozsudkem, domnívá se, že dané rozhodnutí potvrzuje absenci protiprávního jednání na straně žalované, resp. jejích zaměstnanců. Pokud jde o výrok o nákladech řízení, žalovaná rozporuje náhradu nákladů řízení přiznanou ve výši 341.752,- Kč, jelikož tyto náklady byly stanoveny v rozporu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. V případě žalobců se jednalo o 4 samostatné nároky. Odměna za 8 úkonů za všechny žalobce dosahuje výše 287.040,- Kč, tj. osmkrát (třikrát 9.260,- Kč + 8.100,- Kč). Po jejím snížení o 20 % z důvodu zastoupení více účastníků ve smyslu § 12 odst.4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. dosahuje výše odměny za 8 úkonů částky 229.632,- Kč. Po připočtení 8 režijních paušálů po 300,- Kč a cestovného ve výši 2.992,- Kč, náhrady ztráty času ve výši 1.800,- Kč by celková výše náhrady nákladů řízení měla dosahovat částky 236.824,- Kč. Žalovaná navrhovala zrušení rozsudku soudu prvního stupně a vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání, případně navrhovala změnu rozsudku v tom směru, aby žaloba byla zamítnuta.

Žalobci se k odvolání žalované vyjádřili v tom směru, že dle jejich názoru je po všech provedených důkazech jednoznačné, že existuje příčinná souvislost mezi provedenou operací a následně poskytnutou pooperační péčí a smrtí paní [REDAKCE] Ř[REDAKCE]. Nedošlo-li by k proděravění střeva při operačním zákroku anebo došlo-li by včas k odhalení sepse paní [REDAKCE] Ř[REDAKCE], nezemřela by paní [REDAKCE] Ř[REDAKCE] dne 30.11.2005 na multiorgánové selhání vyvolané pokročilým septickým stavem způsobeným operačním zákrokem. Závěr soudu prvního stupně o objektivní odpovědnosti dle názoru žalobců vychází právě z ust. § 415 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013. Z provedeného dokazování vyplývají mnohá pochybení žalované zejména při poskytování pooperační péče. Prakticky v každém z těchto posudků (vyjma doplnku ústavního znaleckého posudku ze dne 14.1.2013) byly shledány a odůvodněny postupy žalované při léčbě [REDAKCE] Ř[REDAKCE] jako postupy non lege artis. Například Prof. Kvasnička poukazuje na to, že první markery sepse byly dle zdravotnické dokumentace seznatelné již první den po operaci, tedy již 23.11.2005. Znalci rovněž poukazovali na nadlimitní dávkování léků pro tlášení bolesti. Z účastnických výsledků žalobců a výsledků svědků vyplývá, že paní [REDAKCE] Ř[REDAKCE] již první a druhý den po operaci byla ve velmi špatném stavu, na rozdíl od ostatních spolupacientek, a že si stěžovala na bolesti. Tento stav koresponduje s tím, že paní [REDAKCE] Ř[REDAKCE] byly podávány nadměrně vysoké dávky léků na tlášení bolesti. Naopak ve zdravotnické dokumentaci je první, druhý a dokonce i třetí pooperační den uváděno, že se paní [REDAKCE] Ř[REDAKCE] cítí dobře. Provedené svědecké a účastnické výpovědi a podávání nadměrného množství léků na tlášení bolesti prokazují, že zdravotní dokumentace nebyla vedena tak, aby odpovídala skutečnému zdravotnímu stavu pacientky. V průběhu pooperační péče nebyla poskytována péče odpovídající stavu pacientky, což znamená porušení právní povinnosti žalované, které je v příčinné souvislosti se smrtí paní [REDAKCE] Ř[REDAKCE], která zemřela v důsledku pozdního rozpoznání septického stavu způsobeného

proříznutím střevní kličky. Pro občanskoprávní řízení s ohledem na výše uvedené je zcela nepoužitelný doplněk ústavního znaleckého posudku ze dne 14.1.2013, který hodnotí pooperační péči jako lege artis (ačkoliv všechny předchozí znalecké posudky ji hodnotily jako non lege artis), neboť tento posudek vychází z nesprávných premis, tedy, že pooperační péče byla lege artis, neboť pacientka po operaci neudávala výrazné bolesti (které rozhodně udávala a její špatný zdravotní stav byl i laicky seznatelný již mnohem dříve). Nelze odhlédnout od konstatování znalce Doc. MUDr. Máry vyjádřeného ve znaleckém posudku ze dne 6.12.2011, tedy že septický stav paní I. R. nebyl při jeho zjištění dne 25.11.2005 řešen kombinací alespoň dvou antibiotik, jak je běžné. Péče po provedení operace nebyla lege artis minimálně v širším smyslu z hlediska občanskoprávní odpovědnosti, což bohužel nemohlo být v posudcích zpracovaných v trestním řízení dostatečně zohledněno, neboť tyto posudky byly zpracovány pouze ke zkoumání odpovědnosti dvou konkrétních osob a nebylo a ani nemohlo v nich být zkoumáno pochybení dalšího zdravotnického personálu, například neatestovaného lékaře MUDr. K., nižšího zdravotnického personálu (který do zdravotnické dokumentace celé tři dny po operaci zaznamenával, že tato je bez obtíží, když prokazatelně bez obtíží nebyla) nebo zdravotnického personálu pečujícího o I. R. od 25.11.2005 do její smrti. Žalovaná k uplatněným nárokům žalobců přistupuje formalistickým způsobem, když argumentuje různě odchylnými závěry znaleckých posudků zpracovaných v trestním řízení ohledně dvou konkrétních osob, záměrně vyzdvihuje závěry, které vedly ke zproštění obžalovaných obžaloby a přehlíží závěry poukazující na pochybení žalované. V posudcích je zmíněno dostatečné množství pochybení žalované. Znalecké posudky v dané věci vyhotovují opět lékaři, také touto optikou je nutno nahlížet na vypracované znalecké posudky.

Žalovaná se k vyjádření žalobců vyjádřila v tom směru, že tvrzení žalobců, že znalecké posudky jednoznačně prokázaly postup žalované coby non lege artis, se nezakládá na pravdě. Přestože soud rozhoduje na základě znaleckých posudků a může tedy dospět k odlišnému právnímu názoru, musí v takovém případě své rozhodnutí dostatečně určitě a přesvědčivě odůvodnit. Bohužel, v daném případě však takto soud prvního stupně nepostupoval, čímž porušil jeden ze základních principů soudního řízení a to právo žalované na spravedlivý proces. Žalovaná je zejména názoru, že soud prvního stupně při posuzování jednotlivých důkazů primárně vycházel pouze z písemných znaleckých posudků, nikoliv z doplňujících výsledků znalců, jež v řadě případů revidovaly obsah znaleckého posudku ve prospěch žalované. Z výsledku Prof. MUDr. Antonína Doležala, DrSc. vyplynulo, že samotná operace probíhala lege artis, přičemž pooperační průběh byl velmi závažný a netypický. Ošetřujícího lékaře proto v rámci pooperační péče k pravidelným odběrům nic nenutilo. Z výsledku MUDr. Pavla Břeského vyplynulo, že operace byla indikována. Nelze určit, zda naddávkování analgetik mělo vliv na diagnostiku. Pokud jde o problém s manifestací perforace, třetí den byl prvním dnem, kdy ji šlo rozpoznat. Pacientka neměla teplotu ani alteraci zvýšeného tepu, tzn. objektivní hodnoty, které by signalizovaly zánět a indikovaly sledování krevních parametrů. V případě znaleckého posudku Masarykovy univerzity v Brně, Lékařské fakulty byl nejprve vyslechnut MUDr. Hudeček, Ph.D., který uvedl, že vlastní operační výkon byl lege artis, přičemž v průběhu pooperační péče byl zánětlivý proces maskován fyziologickou reakcí organismu. V rámci svého výsledku uzavřel, že pooperační péče byla lege artis, v daném případě chyběly indicie pro reoperaci, nicméně velmi dobře bylo ze strany žalované reagováno na kolapsový stav. Rozpor mezi obsahem svého výsledku a posudkem odůvodnil tak, že non lege artis postup byl spatřován ve vedení zdravotnické dokumentace. Toto tvrzení však v rámci výsledku dále upravil na formulaci, že markery nebyly sledovány standardně z pohledu hodnotícího pracoviště, pokud má nemocnice upraveno vnitřním předpisem jinak, není nutné vyšetřovat, pokud chybí medicínský důvod. Výsledek byl dále doplněn výsledky

Prof. MUDr. Pavla Ventruby, DrSc., jenž s tímto souhlasil a doplnil, že dávky Dolzinu byly ve skutečnosti podány správně. Ke stejným závěrům došel i prim. MUDr. Martin Petrenko, CSc., který pouze doplnil, že pro perforaci střeva nic nesignalizovalo. Žalovaná dále odkazovala na vyjádření MUDr. PhDr. Pavla Čepického, CSc., který uvedl, že operátor postupoval lege artis, nestanovení markerů po operaci pacienta bez příznaků nelze hodnotit jako postup nec lege artis. V oboru hematologie byl vyjma posudku MUDr. Jindry Škarkové rovněž vypracován znalecký posudek zpracovaný Prof. MUDr. Miroslavem Penkou, CSc., a MUDr. Alenou Bulikovou, Ph.D., z Fakultní nemocnice Brno. Na jeho základě Prof. Penka uvedl, že pacientce byla z hematologického hlediska poskytnuta dostatečná péče. Nedá se říci, že hodnota krevních testů byla zcela jasně vodítkem k tomu, aby byla uskutečněna celá řada dalších kontrol. To, že následně toto mohlo být výrazem patologických změn v systémech krevního srážení, které mohly mít souvislosti se sepsí, a že by se tímto na sepsi začalo pomýšlet dříve, než se plně rozvinula, je spekulace. Znalec by sám sice vyšetření protrombinového času udělal, ale nedomníval se, že by muselo přinést něco podstatného pro změnu sledování a léčbu pacientky. Vyjádření Prof. Penka doplnila MUDr. Buliková, která uvedla, že z retrospektivního pohledu bylo možné postupovat jinak, ale ex ante nebyly testy žádným způsobem alarmující. Pokud MUDr. Buliková ve znaleckém posudku napsala, že hodnoty měly vést k bedlivější kontrole pacientky, pak se nechala svést znalostí, že došlo k sepsi (případ tedy posuzovala ex post, v rozporu s principem ex ante). Možné předejití situace bližším zkoumáním je jen spekulace. Ošetřujícího lékaře dne 23.11.2005 teplota ani počet leukocytů neopravňovaly k domněnce, že pacientka má nějaký zánět. Laboratorní vyšetření sama o sobě nikdy k rozhodování sloužit nemohou – vždy musí být brána v kontextu s klinickým stavem pacienta. Z hlediska hematologického se větší péče pacientce dostat nemohlo. Přestože uvedené závěry obou hematologů jsou ve zcela zjevném rozporu se soudem zmiňovaným posudkem MUDr. Škarkové, soud se s tímto rozporem v rámci odůvodnění nikterak nevyrovnal. V rámci ústavního znaleckého posudku vypracovaného Všeobecnou fakultní nemocnicí v Praze nesouhlasí ostatní zpracovatelé ani s názorem Prof. MUDr. Jana Kvasničky, DrSc., o postupu žalované coby non lege artis. Konkrétně MUDr. Michal Mára, CSc. uvedl, že názory Prof. Kvasničky jsou názory hematologa pracujícího v laboratoři, zatímco laboratorní vyšetření je třeba korelovat s klinickým stavem. Aplikace Dolzinu je sice hraniční, ale první pooperační den se v této výši dávky často pohybují. Dávka mohla ovlivnit bolesti pacientky, ale nemohla ovlivnit další objektivní parametry. Ani výsledek krevního obrazu pacientky nebyl dle jeho názoru vzhledem k prvnímu pooperačnímu dni alarmující, ve světle ostatních normálních markerů z toho nic nevyplývalo. Nadto, ani třetí pooperační den nebyla patrná leukocitóza - pacientka bohužel v tomto směru reagovala atypicky. MUDr. Jiří Kubík došel k závěru, že pooperační péče probíhala standardně, byla adekvátní, stejně jako aplikace Dolzinu, kterou považoval za běžnou. Anesteziolog MUDr. Michal Kotál uvedl, že aplikace Dolzinu byla sice vyšší, ale nebyla pochybením. Prvním a jasně varovným signálem byl u pacientky teprve pokles tlaku, dříve nebyla jakákoliv ani laboratorní známka. Drtivá většina znalců se vyslovila tak, že postup žalované při péči o pacientku byl lege artis. Je nepřipustné, aby soud svůj závěr opřel o důkazy znaleckými posudky vypracovanými k tomu nezpůsobilými soudními znalci. Soud prvního stupně porušil svoji povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí, které učinil nepřezkoumatelným. Žádný ze zmiňovaných znaleckých posudků nedospěl k závěru o porušení prevenční povinnosti ze strany žalované. Tvrzení žalobců představují pouhé spekulace, jež nejsou založeny na skutkových zjištěních a závěrech znaleckých posudků. Pokud měl soud pochybnost o správném postupu personálu žalované, měl souhlasit s vypracováním navrhovaného znaleckého posudku, ve kterém měl znaleckému ústavu zadat i opakované posouzení jednání ostatního zdravotnického personálu (například znaleckého

posudku z oboru zdravotnictví, odvětví, resp. specializace ošetrovatelství pro posouzení jednání všeobecných sester apod.). Za zcela absurdní považuje žalovaná nepřímé tvrzení žalobců, že znalecké posudky nebyly vypracovány objektivně. Soud nemůže bez dalšího vycházet ze závěrů některých znalců, že existence příčinné souvislosti je prokázána tím, že pacientka podstoupila gynekologickou operaci. Dle žalované se příčinná souvislost v daném případě nemůže odvíjet od operace samotné, která byla provedena lege artis, a v jejímž průběhu pacientka nezemřela, ale až od následné pooperační péče. V řízení před soudem prvního stupně tedy mělo být prokázáno, že pokud by komplikace byla odhalena dříve, ke smrti pacientky by následkem celkové sepse s neochvějnou jistotou nedošlo. Příčinná souvislost nebyla před soudem prvního stupně prokázána jediným důkazem. Žalovaná navrhovala zrušení rozsudku soudu prvního stupně a vrácení věci k dalšímu projednání, případně změnu rozsudku v tom směru, aby žaloba byla zamítnuta.

Žalobci se následně k odvolání žalované a k replice žalované vyjádřili v tom směru, že právnická osoba se může zprostit odpovědnosti za škodu, prokáže-li, že protiprávně způsobenou škodu nezavinila. To znamená, že právnická osoba musí vést s úspěchem důkaz o nedostatku zavinění na straně fyzických osob, které za ni jejím jménem jednaly a které při své činnosti použila. Žalovaná se mylí, pokud se domnívá, že za výše uvedených okolností je na žalobcích, aby prokazovali zavinění žalované za smrt paní Ř. Dle ust. § 420 odst.3 obč. zák. se totiž odpovědnosti zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil – důkazní břemeno (exculpae) je tedy na žalované. Zproštění obou lékařů v trestním řízení není rozhodné a směrodatné. Odpovědnost občanskoprávní je totiž již z principu podstatně širší nežli odpovědnost trestněprávní. K úmrtí pacientky paní Ř. nevedla jen jediná příčina, ale na sebe navazující řetěz příčin, tedy gradace příčinné souvislosti. Bylo přitom na žalované, aby prokázala svá tvrzení, že se strany žalované nedošlo k porušení právní povinnosti. Fakticky jediným důkazem, který byl žalovanou navržen, byl návrh na zpracování doplňujícího znaleckého posudku. Soud prvního stupně tento důkaz neprovedl z důvodu nadbytečnosti s tím, že v předcházejícím trestním řízení bylo provedeno více znaleckých posudků, jejichž závěry jsou postačující. Další znalecký posudek by proto z hlediska odborně lékařského nemohl přinést nové skutečnosti. Pokud by MUDr. P. při operaci pacientky nezpůsobil perforaci tenkého střeva, pokud by byla řádně provedena pooperační kontrola před uzavřením břišní dutiny a zejména pokud by zdravotnický personál věnoval alespoň elementární pozornost stále se zhoršujícímu stavu odoperované pacientky paní Ř., která již první den po operaci si stěžovala na silné bolesti a dva dny po operaci již byla v kritickém stavu, a to na rozdíl od jiných pacientek na stejném pokoji, které byly operovány týž den a jejichž zdravotní stav se rychle zlepšoval, pak by bylo možno včas zasáhnout a život pacientky paní Ř. zachránit. Takto byla až třetí den po operaci zjištěna celková sepe a jakékoliv další lékařské zákroky již byly marné. Právě ve výše uvedeném spočívá gradace příčinné souvislosti. Z důkazů provedených ke zjištění kvality pooperační péče se podává, že pooperační péče byla hrubě zanedbána, pro výše uvedený závěr svědčí veškeré důkazy, jedná se o výpověď svědkyně Z. K., svědkyně D. Š., výsledky žalobců. Ze všech znaleckých posudků vyplývá závěr, že bezprostřední příčinou smrti paní Ř. byl septický šok, který se rozvinul na podkladě hnisavého zánětu pobřišnice při proděravění tenkého střeva. Rozvoj příznaků zánětu vyžaduje podle znalců dobu asi dvou dnů. Zdravotní stav paní Ř. vykazoval odlišnosti od ostatních ve stejný den operovaných pacientek již další den po operaci, přičemž dva dny po operaci byl stav natolik špatný, že je možno ho označit za kritický. Zdravotnický personál nečinil žádné kroky ke zjištění příčiny stále se zhoršujícího zdravotního stavu paní Ř. a dokonce ji obvinil ze simulace jejích zdravotních potíží. Teprve třetí den po operaci, kdy příznaky sepse byly již naprosto zřejmé, byla pacientka

prevezena na oddělení ARO – to však již bylo pozdě. Pokud je v posudku Všeobecné fakultní nemocnice v Praze uvedeno, že k tomuto typu poranění střeva může dojít i při dodržování maximální opatrnosti operátora a že v minimálně 50 % případů toto poranění nemusí být během operace rozpoznáno, pak takové tvrzení je sice vhodným argumentem pro obhajobu obžalovaného lékaře – operátora v trestním řízení, ale v občanskoprávním sporu proti žalované je takový argument dalším důkazem o potřebě zvláště intenzivní a maximálně pozorné pooperační péče. Nedostatečná pooperační péče spočívala nejen v již uvedených skutečnostech, ale i v dalším zanedbání, například v chybějícím zápisu o předoperační vizitě anesteziologa, v chybějícím vyjádření hematologa k profilaci TEN, v chybějícím zápisu o vizitě v den operace večer, v chybějícím popisu revize krvácení a operačního pole před uzavřením dutiny břišní v operačním protokolu, v podání vyšších dávek a prodlouženého aplikování Dolzinu v pooperačním období. Kumulace těchto zanedbání se pak výraznou měrou podílí na hrubém zanedbání pooperační péče, když právě veškeré výše chybějící záznamy podstatnou měrou vylučují, aby při zhoršujícím se stavu pacientky bylo možno vycházet z výše uvedených údajů a srovnáním stavu pacientky a těchto údajů vyvodit ještě včas nutný závěr o okamžitém lékařském zásahu, který by byl s nejvyšší pravděpodobností život pacientky R. zachránil. Žalobci navrhovali potvrzení rozsudku.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení dle § 212 a § 212 a) o.s.ř., přihlédl k odvolání žalované, k vyjádření žalobců, k následné replice ze strany žalované a k opětovnému vyjádření žalobců a dospěl poté k závěru, že dosud nejsou dány podmínky pro potvrzení ani změnu rozsudku soudu prvního stupně.

V přezkoumávané věci se žalobci podanou žalobou domáhají jednorázového odškodnění dle ust. § 444 odst.1 a 3 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013 s tím, že žalovaná ve smyslu ust. § 420 odst.1 a 2 obč. zák. odpovídá za škodu, kterou způsobila porušením právní povinnosti, přičemž žalobci předložili žalobní tvrzení, že smrt R. byla v příčinné souvislosti s úrovní poskytované zdravotnické péče Karlovarské krajské nemocnice a.s. Pokud soud prvního stupně ve věci rozhodl již předchoze rozsudkem ze dne 13.7.2010 č.j. 15 C 635/20096 – 49, usnesením Krajského soudu v Plzni č.j. 56 Co 88/2011 – 203 z 26.4.2014 byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Důvodem pro tento postup bylo zjištění, že soud prvního stupně ve věci rozhodl na podkladě znaleckých posudků, které v době rozhodování soudu prvního stupně byly vypracovány v souběžně probíhajícím trestním řízení vedeném před Okresním soudem v Karlových Varech pod sp.zn. 4 T 54/2008. Jelikož trestní řízení pokračovalo ještě nejméně další tři roky poté, kdy soud prvního stupně vyhlásil v pořadí první rozsudek, přičemž v trestním řízení se vypracovávaly další znalecké posudky, bylo zřejmé, že je zapotřebí provést rozsáhlé doplnění dokazování. Dokazování tedy nebylo soudem prvního stupně provedeno dostatečným způsobem, soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav, neprovedl navržené důkazy.

Pokud následně soud prvního stupně po doplnění dokazování ve věci znovu rozhodl vyhovujícím rozsudkem, přičemž zamítl návrhy obou stran na vypracování komplexního znaleckého posudku z oboru gynekologie, hematologie a intenzivní medicíny, odvolací soud se s tímto postupem neztotožňuje. Pokud jde o stanovisko žalované k žalobě, toto stanovisko je zamítavé, avšak žalovaná připouští, že je stále dána existence dílčích nejednoznačných závěrů soudních znalců. Odvolací soud po seznámení se s obsahem spisu vedeného Okresním soudem v Karlových Varech v trestní věci sp.zn. 4 T 54/2008 dospěl k závěru, že soud prvního stupně stále nezjistil skutkový stav náležitým způsobem, rovněž právní posouzení

věci ze strany soudu prvního stupně nelze shledat dostatečným a jednoznačným, se závěry soudu prvního stupně o objektivní odpovědnosti žalované se odvolací soud neztotožňuje.

Pokud jde o trestní věc vedenou před Okresním soudem v Karlových Varech sp.zn. 4 T 54/2008, rozsudkem soudu prvního stupně č.j. 4 T 54/2008 – 1112 z 28.2.2012 byli obžalovaní MUDr. [] P[] a MUDr. J[] K[] podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěni obžaloby Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech ze dne 2.5.2008 sp.zn. 4 T 10/2008 (pro skutek spočívající v tom, že obžalovaný MUDr. J[] P[] jako hlavní operátor na gynekologickém oddělení v nemocnici [] dne 22.11.2005 v průběhu operačního zákroku vaginální hysterektomie pacientky I[] Ř[], nar. [], poté co zjistil srůsty pravého děložního rohu k pánevnímu dnu a nemohl tak bezpečně dokončit hysterektomii započatým způsobem, když komplikaci záležející ve zjištění shora specifikovaných srůstů řešil odstrižením dělohy v místě srůstů a zdroj krvácení ošetřil stehy, neprovedl náležitou revizi v místě srůstů (malé pánve), kde adherovaly tři kličky střevní, přičemž věděl, že v místě srůstů může přiléhat část střeva, která mohla být odstriháváním rohů dělohy nebo ošetřením zdroje krvácení stehy poškozena a byl si vědom toho, že pokud revize operačního pole a okolních struktur vaginální cestou nevedla k jistotě, že žádné poškození orgánů nezpůsobil, byl povinen v souladu s uznávanými medicínskými postupy přistoupit k operační revizi malé pánve břišní cestou. Obžalovaný MUDr. P[], aniž by důvodné jistoty o nepoškození střeva či jiného orgánu nabyl, ukončil operační zákrok jako zákrok významně nekomplikovaný a neinformoval adekvátně [] MUDr. J[] K[] o vzniklé komplikaci, aby se povaha komplikace promítla do důslednější pooperační péče. U pacientky I[] Ř[] byl dne 25.11.2005 zjištěn septický stav a postupné selhávání životně důležitých orgánů, když následně provedenou reoperací byla zjištěna dvoucentimetrová perforace kličky tenkého střeva v místech zmiňovaných srůstů, z níž vytékaly sekrety ze střev, které septický stav způsobily. I přes náležité použití veškerých dostupných lékařských postupů lege artis poškozená zemřela dne 30.11.2005, když bylo potvrzeno, že k perforaci střeva došlo při shora popisované operaci (hysterektomii) a smrt nastala následkem sepse organismu po perforaci střeva a vytékání střevního obsahu do dutiny břišní. Obžalovaný MUDr. P[] přitom jako zkušený a erudovaný lékař a operátor, který operační zákroky tohoto druhu vykonával dlouhodobě, byl schopen tento operační zákrok úspěšně provést i přes zjištěnou komplikaci bez vzniklých následků, když pokud by revizi v místě srůstů a okolí provedl řádně podle uznávaných lékařských postupů, perforaci tenkého střeva by zjistil a následnou nápravnou operací mohlo být poranění střeva odstraněno, aniž by se z této příčiny rozvinula sepsa v dutině břišní, která vedla v konečném důsledku k úmrtí poškozené. Obžalovaný MUDr. J[] K[] jako [] gynekologického oddělení nemocnice [], který pacientku I[] Ř[] před operací přijímal, vyšetřoval a určil operační tým, a kterému měl MUDr. P[] po operaci obecně bez bližší specifikace uvést, že operace proběhla obtížněji, nezajistil z titulu své funkce [], aby pooperační léčebné postupy používané na tomto oddělení probíhaly v souladu s uznávanými medicínsko léčebnými postupy současné medicíny a toleroval postupy, které tomuto požadavku neodpovídají. V případě pooperační péče o poškozenou I[] Ř[] byly používány jím zavedené a schválené postupy neodpovídající postupům lege artis, kterým se lékaři tohoto oddělení přizpůsobili, přičemž pokud by pooperační péče o poškozenou I[] Ř[] byla prováděna v souladu s uznávanými medicínsko léčebnými postupy současné medicíny, byla by perforace střeva, ke které došlo při vaginální hysterektomii, zjištělná ještě před rozvojem sepse, a včasnou reoperací by byl život poškozené zachráněn) – s tím, že označený skutek není trestným činem. Usnesením Krajského soudu v Plzni č.j. 9 To 278/2013 – 1192 z 5.12.2013 bylo odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových

Varech proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 28.2.2013 č.j. 4 T 54/2008 – 1112 podle § 256 tr. řádu zamítnuto. V odůvodnění odvolací soud uvedl, že obhajoba obžalovaného MUDr. P. nebyla vyvrácena a je nutno vycházet z toho, že revizi operačního pole řádně provedl. Odvolací soud dovodil, že mezi jednáním obžalovaného MUDr. P. a smrtí poškozené R. je dána příčinná souvislost, to však samo o sobě nezakládá trestní odpovědnost tohoto obžalovaného za smrt poškozené, a to proto, že nelze dovodit v jeho případě zavinění ve formě ať vědomé či nevědomé nedbalosti. Trestní odpovědnost za poškození zdraví pacienta je v trestním právu vázána výlučně na úmyslné nebo nedbalostní zavinění a jde tedy o odpovědnost subjektivní. Při posuzování trestní odpovědnosti MUDr. K. jako [redacted] Nemocnice [redacted] vzal odvolací soud za prokázané, že [redacted] MUDr. K. byl přítomen na oddělení v den operace a poté odjel mimo [redacted], když se účastnil kongresu v Brně. Za této situace všechny jeho povinnosti přešly na zástupce přednosta oddělení. Tímto se orgány v přípravném řízení vůbec nezabývaly; soud prvního stupně uzavřel, že je to nepodstatné, s tím však krajský soud nesouhlasil. Má za to, že pokud by se dovozovala trestní odpovědnost vedení gynekologicko – porodnického oddělení v [redacted], pak pokud jde o osobní zodpovědnost, ta by spíše směřovala v daném případě k zástupci přednosta oddělení. V probíhajícím řízení nebyla také zkoumána odpovědnost lékaře, který byl pooperační péčí o poškozenou R. pověřen, případně atestovaného lékaře, který by mu měl být v tomto nápomocen. Odvolací soud se na okraj vyjadřoval v tom směru, že pokud není dána trestní odpovědnost obou obžalovaných za smrt pacientky, neznamená to, že je vyloučena občanskoprávní odpovědnost instituce, tj. Nemocnice [redacted]. Poukázal v tomto směru na to, že nebyla vyloučena trestní odpovědnost jiných osob a navíc občanskoprávní odpovědnost za škodu je postavena na jiných principech než odpovědnost trestní.

Pokud jde o námitku promlčení, kterou v průběhu předchozího odvolacího řízení vznesla žalovaná, odvolací soud odkazuje na své předchozí závěry obsažené ve svém předchozím rozhodnutí – usnesení č.j. 56 Co 88/2011 – 203 z 29.4.2014. Žalovaná v průběhu předchozího odvolacího řízení vznesla námitku promlčení s tím, že k úmrtí R. došlo dne 30.11.2005 a předmětná žaloba byla u soudu uplatněna dne 24.11.2009, odvolací soud dospěl k závěru, že vzhledem k výše uvedeným aspektům je na místě konstatovat, že uplatnění námitky promlčení je v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst.1 obč. zák.). Všechny okolnosti projednávané věci je třeba posuzovat též prizmatem kogentního ust. § 3 odst.1 obč. zák., které je v rovině podústavního práva odrazem ústavního požadavku nalezení spravedlivého řešení. Dle již ustálené soudní praxe není pochyb o tom, že námitka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, že uplatnění této námitky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil (např. nález Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 309/95, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1839/2000).

V přezkoumávané věci žalobci své nároky uplatnili nejprve žalobou ze dne 12.11.2007 vedenou před Okresním soudem v Karlových Varech ve věci sp. zn. 18 C 336/2007. Tato žaloba tedy byla uplatněna včas, všechny lhůty byly bez všech pochybností zachovány. V průběhu řízení žalovaná navrhovala, aby soud postupem dle § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. s ohledem na probíhající trestní řízení věc přerušil. Žalovaná poukazovala na skutečnost, že je zapotřebí vyčkat pravomocného rozhodnutí o případné vině obviněných zaměstnanců

žalované, kdy poukazovala na znalecké posudky, které se pro účely trestního řízení vypracovávají s tím, že tyto znalecké posudky jsou použitelné i jako listinné důkazy v předmětné věci. Soud prvního stupně ve věci 18 C336/2007 sice při jednání dne 28.4.2008 účastníky seznámil s podaným návrhem žalované na přerušení řízení dle § 109 odst. 2 o.s.ř., k tomuto konkrétnímu návrhu se žalobci vyjadřovali v tom směru, že proti přerušení řízení na základě tohoto návrhu nemají námitky a věc ponechají na rozhodnutí soudu, následně soud prvního stupně řízení přerušil dle ust. § 110 o.s.ř. Režim přerušení řízení dle § 110 o.s.ř. je jiný než přerušení dle ust. § 109 o.s.ř., neboť v tomto druhém případě soud sám vyvíjí iniciativu k odstranění překážky, pro kterou bylo řízení přerušeno. Při přerušení dle § 110 o.s.ř. tak záleží na tom, zda je podán návrh na pokračování řízení. Soud prvního stupně využil úpravy obsažené v ust. § 111 odst.3 o.s.ř. a následně svým usnesením č.j. 18 C 336/2007 – 82 ze dne 2.6.2009 řízení zastavil. V té době žalobce zastupoval jiný právní zástupce, JUDr. Milan Holý, který následně zemřel. Proti postupu soudu se žalobci následně bránili podáním odvolání, v odvolacím řízení však nebyli úspěšnými a usnesením Krajského soudu v Plzni č.j. 18 Co 449/2009 – 91 z 21.8.2009, jež nabylo právní moci dnem 5.11.2009, bylo usnesení soudu prvního stupně o zastavení řízení potvrzeno. Žalobcům proto nezbylo, než podat předmětnou žalobu opětovně a to v rámci předmětné věci projednávané před soudem prvního stupně pod sp. zn. 15 C 635/2009, kdy tedy žalobu uplatnili 24.11.2009, tedy v časové návaznosti na dobu, kdy pravomocným usnesením bylo řízení ve věci 18 C 336/2007 zastaveno. V daném případě trestní stíhání zaměstnanců žalované bylo zahájeno 28.1.2008 a to až po předchozím zásahu Krajského státního zastupitelství v Plzni, žalobci o svých nárocích jednali bez časové prodlevy, z obsahu spisu vyplývá, že již 22.9.2006 jednal jejich předchozí právní zástupce s tehdejšími řediteli žalované. V daném případě je tedy zřejmé, že obě strany byly i v předchozí věci vedené pod sp.zn. 18 C 336/2007 srozuměny s tím, že se bude vyčkávat skončení probíhajícího trestního řízení. Žalobci byli i v tomto řízení právně zastoupeni, nelze jim vytýkat, že spoléhali na to, že pokud jsou zastoupeni advokátem, budou jejich procesní práva náležitě hájena. Pokud se situace vyvinula tak, že řízení nebylo přerušeno dle § 109, nýbrž dle § 110 o.s.ř., přičemž předchozí právní zástupce ve lhůtě nepožádal o pokračování v řízení, neboť měl za to, že se vyčkáva pravomocného skončení trestního řízení, aby až poté bylo možno v řízení dále pokračovat, toto jediné pochybení nemůže dle názoru odvolacího soudu vést k závěru, že je na místě aplikovat ust. § 100 obč. zák., neboť vlastní smysl institutu promlčení v daném případě nebyl naplněn, uplatnění námítky promlčení s ohledem na všechny výše uvedené konkrétní okolnosti by bylo projevem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil a vůči němuž by zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem. Odvolací soud vzal do úvahy konkrétní důvody, proč ze strany žalobců právo nebylo včas uplatněno (když v daném případě původně včas uplatněno bylo). Rozpor uplatněné námítky promlčení s dobrými mravy nelze dovozovat jen z okolností spojených s uplatněným nárokem, nýbrž z okolností, za nichž byla námitka promlčení uplatněna. Žalobci sami nevystupovali liknavě, svých práv se domáhali bezprostředně poté, kdy k úmrtí poškozené došlo, stížnosti podávali i proti předchozím rozhodnutím orgánů činných v trestním řízení, kdy po zásahu Krajského zastupitelství v Plzni bylo trestní stíhání zahájeno a byla podána obžaloba.

Pokud soud prvního stupně žalobě vyhověl s odůvodněním, že ze znaleckých posudků, které byly k důkazu v řízení provedeny, jednoznačně vyplývá, že smrt [REDAKCE] byla v příčinné souvislosti s úrovní poskytované zdravotnické péče žalovanou, a to bez ohledu na konkrétní míru zavinění jednotlivců z řad personálu nemocnice, ať již lékařů nebo nižšího zdravotního personálu, přičemž vznikla škoda, kterou nelze přičíst bez dalšího

jednostrannému zavinění jiného a pokud dále uvedl, že v některých případech se za náhodu odpovídá objektivní odpovědností s tím, že porušením právní povinnosti žalované je také porušení povinnosti organizace počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám, závěry soudu prvního stupně jsou nesrozumitelné pro jejich přílišnou obecnost. Pokud s odkazem na tyto závěry soud prvního stupně žalobě vyhověl, aniž by blíže rozebral, které závěry znaleckých posudků a které části výsledků znalců považuje za důkazy, kterými byl žalovaný nárok prokázán a aniž by blíže vysvětlil, proč jiné závěry znaleckých posudků a jiné části výsledků znalců, které vyznívaly pro závěr, že lékařská péče byla shledána lege artis, považuje za nesprávné či proč obranu žalované spočívající v odkazech právě na tyto závěry považuje za nezdařilou, pak závěry soudu prvního stupně jsou neúplné a nepřezkoumatelné. Ve smyslu § 420 obč. zák. žalobce zatěžuje důkazní břemeno a v řízení musí být jednoznačně prokázáno, že byly naplněny jednotlivé předpoklady odpovědnosti za škodu, tedy 1) protiprávní jednání žalovaného, 2) existence škody a 3) příčinná souvislost. Je třeba přisvědčit odvolací námitce žalované v tom směru, že soud prvního stupně při posuzování jednotlivých důkazů vycházel přednostně z písemných závěrů obsažených ve znaleckých posudcích, nikoli z doplňujících výsledků znalců, které mnohdy pozměňovaly závěry obsažené v písemných vyhotoveních znaleckých posudků. Pokud například z provedených důkazů vyplývají rozpory – pokud jde o závěry znaleckých posudků z oboru hematologie, tedy ze závěrů posudku MUDr. Jindry Šarkové, jejíž závěry nebyly v souladu se závěry obsaženými ve znaleckém posudku zpracovaného Prof. MUDr. Miroslavem Penkou, CSc. a MUDr. Alenou Bulikovou, Ph.D., z Fakultní nemocnice Brno, soud prvního stupně se těmito rozpory nezabýval, nevysvětlil, proč upřednostnil právě závěry znalkyně MUDr. Šarkové. Pokud jde o ústavní znalecký posudek vypracovaný Všeobecnou fakultní nemocnicí v Praze, byl shledán určitý nesoulad mezi ostatními zpracovateli a názory Prof. MUDr. Jana Kvasničky DrSc. Ani s těmito rozpory se soud prvního stupně nevypořádal a nevysvětlil, proč upřednostnil právě závěry, které ve svém rozsudku citoval a které ho vedly k vyhovujícímu rozhodnutí ve věci. Soud prvního stupně nevysvětlil, proč shledal odpovědnost žalované, přestože lékaři MUDr. P. a MUDr. K. byli zproštěni obžaloby. Zproštění obžaloby v trestním řízení sice nemůže být důvodem pro automatický závěr o tom, že není dána ani občanskoprávní odpovědnost, nicméně soud rozhodující o žalobě v občanskoprávním řízení se s touto skutečností musí vypořádat. Soud prvního stupně nerozdělil skutkový stav a nereagoval na zjištění vyplývající z trestního řízení, že v něm nebyla posuzována odpovědnost zástupce přednosty, ani odpovědnost osob působících v pooperační péči. Skutkový stav tedy v tomto směru nebyl soudem prvního stupně dostatečným způsobem zjištěn. Ze strany žalobců je stále poukazováno na možná pochybení ze strany MUDr. K., žalobci stále namítají, že nebyly náležitým způsobem, tedy opakovaně a v úplném rozsahu, vyhodnocovány veškeré příznaky a činěny všechny potřebné specifické odběry. Pokud pacientka byla rizikovou, resp. pokud byly dány určité specifické okolnosti, nebylo dle žalobců dostatečným způsobem zjištěno, zda všechny tyto informace byly dostatečným způsobem MUDr. K. sděleny. S těmito tvrzeními se soud prvního stupně blíže nevypořádal. Ze všech výše uvedených důvodů odvolací soud nesouhlasí s postupem soudu prvního stupně, který zamítl návrhy obou stran na vypracování komplexního znaleckého posudku z oboru gynekologie, hematologie a intenzivní medicíny. Po seznámení se s obsahem trestního spisu výše uvedeného dospěl odvolací soud ve shodě i se stanoviskem žalované k názoru, že je stále dána existence dílčích nejednoznačných závěrů soudních znalců. Kromě toho je třeba poukázat na nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I. ÚS 3253/13, který blíže upravuje postup znalců v obdobných sporech. Dosud provedené znalecké posudky byly vypracovány k posouzení odpovědnosti zejména dvou konkrétních osob, proti kterým bylo trestní řízení vedeno. Zejména nebylo dostatečným a jednoznačným způsobem dosud zjištěno, zda komplikace vyskytující se po

operaci u pacientky případně mohla a měla být odhalena dříve, a zda v případě zjištění, že komplikace měla být odhalena dříve, případně pokud by pooperační péče byla vedena důkladněji, by pacientka nezemřela. Rovněž je nutno poukázat i na aktuální závěry judikatury, která řeší případy, kdy je shledána odpovědnost i za předpokladu, kdy péče byla shledána lege artis (25 Cdo 1981/2011, 25 Cdo 4223/2009, 25 Cdo 695/2012). Ve světle nové judikatury, zejména ve světle výše uvedeného ústavního nálezu musí znalci vzít v úvahu všechny provedené důkazy, tedy kromě zdravotní dokumentace i obsah výpovědí žalobců a slyšených svědků. Z dosud provedených důkazů vyplývá zjištění, že zdravotní dokumentace nebyla ve všech případech přehledná či chyběla. Ze všech výše uvedených důvodů odvolacímu soudu nezbylo, než postupem dle § 219 a) odst.2 o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně opětovně zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Dle tohoto ustanovení odvolací soud rozsudek zruší také tehdy, jestliže ke zjištění skutkového stavu věci je třeba provést další důkazy, které nemohou být provedeny v odvolacím řízení (§ 213 odst.3 a 4 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

V Plzni dne 24. září 2015

JUDr. Lubomír F i a l a, v.r.
předseda senátu

za správnost:Eva Šnajdrová